

РЕШЕНИЕ

№ 14381

гр. София, 09.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 14.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10438** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Я. Я., от [населено място], чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП № 23-0967-000093/07.03.2023г., издадена от С. А. Н., началник група, сектор “ПП“ при ОД на МВР – [населено място], с която на основание по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и издадена при допуснати съществени процесуални нарушения. Моли се тя да бъде отменена. В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - Началник група, сектор “ПП“ при ОД на МВР – [населено място] – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. В придружителното писмо към административната преписка е оспорена жалбата и е направено възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна

следното:

На 07.03.2023г., в 11.25 часа, в [населено място], по [улица]до № 30, Я. Я. управлявал лек автомобил „БМВ 318 ЦИ“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Росо Кардинале“ ООД. При извършена полицейска проверка водачът бил тестват с техническо средство „Д. тест 5000“ с фабр. № 0094, за употреба на наркотични вещества, като била отчетена положителна проба за анфетамин. Издаден е талон за медицинско изследване № 130803.Съставен е АУАН серия GA № 879785/07.03.2023 г.Въз основа на съставения АУАН била издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП № 23-0967-000093/07.03.2023г. от С. А. Н., началник група, сектор “ПП“ при ОД на МВР – [населено място], с която на основание по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Образувано е досъдебно производство № 1645/2023 г. по описа на ВРП, досъдебно производство № 253/2023 г. по описа на РУ-В. за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. По делото е приложено постановление за прекратяване на досъдебното производство от 24.08.2023 г. /лист 9 от делото/.

От ответника са представени допълнително доказателства за компетентност на лицето издало оспорвания акт.Други доказателства не са ангажирани от страните в процеса.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед № 369з-199/26.01.2022 г. на директора на ОД на МВР-В., с която са оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП началниците на трупи в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-В. /лист 26 от делото/. Съдът приема, че процесната ЗППАМ е издадена от компетентен орган.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че оспорената заповед е немотивирана. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото

разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и чия собственост е лекия автомобил.

Предвид така изложеното съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка е наложена от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП/ в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

За да е законосъобразно налагането на ПАМ от процесния вид обаче, е необходимо да са налице кумулативно две предпоставки, а именно: лицето към момента на проверката да управлява МПС и в резултат на проверката да се установи, че то е употребило наркотици или техни аналози.

Съдът приема, че в случая не е доказано, че към момента на проверката жалбоподателят е употребил наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 170, ал. 1 в тежест на административния орган е да докаже, че са били налице предпоставките за издаването на оспорения акт, като в случая от ответника в производството не са ангажирани никакви доказателства в тази насока. В АУАН е посочено, че е издаден талон за медицинско изследване, но по делото няма данни дали такава е направено и съответно какви са били резултатите от него.

Освен това е налице допуснато съществено процесуално нарушение. Съгласно чл. 15, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, за

изследване за употреба на наркотични вещества или техни аналози се вземат две проби кръв, всяка от които с обем не по-малък от 7 мл, и една проба урина с препоръчителен обем не по-малък от 20 мл. За осигуряване на необходимото количество кръв се допуска използване на няколко вакуумни епруветки от същия тип по отношение на обем, антикоагулант и производител. В АУАН е посочено, че е издаден талон за медицинско изследване, но административният орган е издал талон само за кръвна проба на водача, но не и за урина, каквото е изискването на цитираната по-горе разпоредба на чл. 15, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Отделно от това, видно от представеното по делото Постановление за прекратяване на наказателното производство от 24.08.2023 г. по ДП № 1645/23г. по описа на РП – [населено място] е видно, че на лицето е извършено изследване на биологични проби – кръв и урина, като в същите не е установено наличие на наркотични вещества.

С оглед изложеното оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в общ размер на 1 010 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 1 000 лв. платено адвокатско възнаграждение. Неоснователно се явява възражението на ответника за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, тъй като той е определен в минималния размер, посочен в разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба № 1 / 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд –София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП № 23-0967-000093/07.03.2023г., издадена от С. А. Н., началник група, сектор “ПП“ при ОД на МВР – [населено място], с която на Я. Д. Я. е била приложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на вътрешните работи – [населено място] да заплати на Я. Д. Я., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 1 010 лв. /хиляда и десет/, представляваща разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

